

Til lovforslag nr. L 294. Betænkning afgivet af Skatteudvalget den 18. juni 1993

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af ligningsloven, kildeskatteloven og personskatteloven

(Beregningsregler for lempelse)

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til skatteministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Endvidere har udvalget modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Arthur Andersen & Co.,
Det Danske Advokatsamfund, Advokatrådet,

Erhvervenes Skattesekretariat,
F. L. Smidth & Co A/S,
Finansrådet,
Foreningen af Statsautoriserede Revisorer,
Kjeldsen, Lars, Kbh. K, advokat og Freddy Nielsen, statsaut. rev.,

Nogle af udvalgets spørgsmål og ministerens svar herpå tillige med nogle af ministerens kommentarer til skriftlige henvendelser er optrykt som bilag til betænkningen.

Der er af skatteministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Centrum-Demokraternes, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til vedtagelse med de stillede ændringsforslag.

Flertallet anfører, at i regeringsgrundlaget »En ny start« blev det fastslået, at beskæftigelsen skal øges, og at der skulle gennemføres en

skatteomlægning, der skal nedbringe skatten af arbejdsindkomst.

Samtidig afstak regeringen en række retningslinier for skatteomlægningen:

- Det samlede økonomiske grundlag for de enkelte familier i egen bolig måtte ikke forringes.
- Den samlede omlægning skulle sikre balance – socialt og mellem de forskellige boligformer.
- Der skulle skabes sammenhæng i skattesystemet, så forskellige indkomster blev beskattet ensartet, således at omgængeligheder blev imødegået, således at der skabtes større enkelhed og således, at der sikredes en bedre fordeling af skattebyrden, samtidig med at retssikkerheden prioriteredes højt.
- Vægten i beskatningen skulle forskydes fra indkomstbeskatning til miljøskatter.

Flertallet konstaterer, at disse krav er opfyldt med de fremsatte lovforslag til omlægning af skattesystemet. Samtidig styrkes erhvervenes konkurrenceevne.

Med de fremsatte lovforslag tilvejebringes et skattesystem, som sikrer markant lavere skatteprocenter på alle indkomstniveauer.

Grundlaget for sænkningen af skatteprocenterne er bl.a. tilvejebragt gennem en ensartet beskatning af forskellige typer af indkomster.

Samtidig betyder den lavere, men ensartede beskatning, at bæredygtige og fornuftige investeringer, der skaber vækst og beskæftigelse, begunstiges på bekostning af ufrugtbare og rent skattemæssigt begrundede transaktioner,

der alene bygger på og bæres af det tidligere skattesystems mangler og manglende sammenhæng.

Med skatteomlægningen er grundlaget skabt for et skattesystem, der skaber og understøtter forudsætningerne for ny vækst og dynamik i samfundet, hvor vi hidtil har levet med en samfundsudvikling, der i væsentlig grad var afstemt efter u hensigtsmæssige og skadelige skattemæssige overvejelser og kalkulationer.

Skatteomlægningen er både økonomisk og socialt nøje afbalanceret.

Provenuet til de markant lavere trækprocenter på alle indkomstniveauer er tilvejebragt ved hjælp af indførelse af nye grønne afgifter, ved hjælp af øremærkede arbejdsmarkedsbidrag og gennem en eliminering af misforhold og misvækster, der har muliggjort, at grupper af skattepligtige har haft mulighed for en lav skattebelastning i skærende kontrast til deres forbrugsmuligheder.

Indførelse af grønne afgifter er fulgt op af skattelettelser for lavindkomster kombineret med en forhøjelse af børnefamilieydelsen, således at de grupper, der belastes forholdsmæssigt hårdest af de grønne afgifter, kompenseres.

De helt nødvendige sænkninger af skatteprocenterne er fulgt op af en normal beskatning af hidtil skattefri eller lavt beskattede indkomster.

Med de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag er der skabt synlighed i finansieringen af præcist angivne udgiftsformål på arbejdsmarkedet.

Regeringens helt nødvendige krav om sikring af boligejernes økonomiske vilkår er indfriet. Rentefradragets værdi følger sænkningen af skatteprocenterne, og sideløbende hermed nedsættes lejeværdien. Hertil kommer mulighederne for gennem konvertering af realkreditlån at tilpasse sig det ændrede renteniveau.

Personskattelettelserne er gennemført, uden at erhvervslivets omkostninger herved er øget.

På denne baggrund skal flertallet konkludere, at der ved gennemførelse af skatteomlægningen er sikret

- væsentlige reduktioner af skatteprocenterne af arbejdsindkomst,
- øget miljøansvarlighed i beskatningen,

- et skattesystem, der er tilpasset verden omkring os, både hvad struktur og beskatningsprocenter angår,
- et beskatningssystem, som tilvejebringer grundlaget for en ny vækst og dynamik i samfundet,
- en beskatning, som sikrer boligejernes økonomiske situation,
- og et skattesystem, som skaber sikkerhed for skatternes udvikling i de kommende år.

Flertallet opfordrer Folketingets øvrige partier, erhvervslivet, arbejdsmarkedets parter, kommuner og amter samt alle øvrige gode kræfter i det danske samfund til at deltage i det store, vanskelige og spændende projekt, det er at få skabt øget beskæftigelse, ny fremgang og dermed en »Ny kurs mod bedre tider« for alle danskere.

Et *mindretal* (Venstres og Det Konservative Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet betragter regeringens samlede økonomiske udspil som en helhed. Da Det Konservative Folkeparti og Venstre er modstandere af regeringens samlede plan, vil de to partier stemme imod alle regeringens lovforslag, uanset at partierne ville kunne støtte enkelte af lovforslagene, hvis de ikke indgik i den fremlagte helhed. Nogle af lovforslagene har partierne ved tidligere lejligheder selv fremlagt, men i helt andre sammenhænge.

Regeringens samlede økonomiske plan består af tre elementer: Nye offentlige udgifter, ændringer i dagpengesystemet og omlægning af skattesystemet. Samlet lægger disse tre elementer op til en ny kurs i den økonomiske politik, som har en forkert ideologisk drejning og er økonomisk uansvarlig.

For det første har regeringen foreslået nye offentlige udgifter på 11-12 mia. kr. i 1994. Regeringen har dermed brudt de sidste 10 års stramme udgiftspolitik og har sat kursen mod nye udvidelser af den offentlige sektor.

For det andet indebærer den foreslåede skatteomlægning, at det private erhvervslivs kapitalgrundlag i de kommende år vil blive udhulet af avanceskatter på aktier, ejendomme og goodwill samtidig med, at erhvervslivets konkurrenceevne bliver forringet. Boligudgiften for boligejere vil stige, således at de private ejerboliger stilles ringere i forhold til de offent-

ligt støttede udlejningsboliger. Den foreslåede bruttoskat vil forringe vilkårene for ny privat pensionsopsparing.

For det tredje har regeringen fremlagt en arbejdsmarkedspolitik, som slet ikke løser strukturproblemerne på arbejdsmarkedet, men tværtimod cementerer de bestående stivheder og lægger grunden til forøgede udgifter til arbejdsmarkedspolitikken i de kommende år.

Samlet udgør regeringens økonomiske udspil en ideologisk drejning, hvor den offentlige sektor vil vokse kraftigt, medens der bliver lagt større byrder på den private sektor.

Mindretallet finder det aldeles utroværdigt og uansvarligt, når regeringen lover skattelettelser samtidig med, at de offentlige udgifter og underskuddet på de offentlige budgetter vokser.

Den nye kurs mod større offentlige udgifter vil tværtimod udløse store skatteregninger i fremtiden.

Der er enkelte forslag om skattelettelser m.v. i den samlede pakke, som mindretallet ud fra en isoleret betragtning ville kunne støtte.

En ansvarlig økonomisk politik kræver imidlertid, at lettelser og finansiering hører sammen.

Mindretallet er derfor nødt til at se lovforslagene om lettelser og skærpelser under ét. Da regeringen ikke har taget initiativ til reelle forhandlinger om den samlede økonomiske plan, har mindretallet ikke fået mulighed for at opnå grundlæggende ændringer i regeringens udspil. I konsekvens heraf vil mindretallet stemme imod alle regeringens lovforslag.

Sammenfattende kan det om skatteforslagene konkluderes, at skattereformen bl.a. rammer den private ejendomsret, erhvervslivet, ejerboligerne og pensionsopsparingen. Dertil kommer, at skattetrykket hurtigt vil stige som følge af de voksende offentlige udgifter.

Mindretallet opfatter lovforslagene som et ideologisk angreb på den private ejendomsret. Balancen i ejerforholdene i dansk erhvervsliv vil blive forrykket fra individuel privateje til dominans fra store fonde. Hertil bidrager især lovforslagene om beskatning af aktie- og ejendomsavancer samt beskatning af goodwill. Regeringens ændringsforslag ændrer ikke afgørende på dette forhold.

Den private ejendomsret er selve livsnerven i det privatkapitalistiske system, som har vist

sig at være alle andre systemer overlegent med hensyn til at sikre størst velfærd og velstand for hele samfundet og dets borgere.

Lovforslagene om beskatning af aktieavancer, ejendomsavancer og goodwill vil formindske enkeltpersoners lyst til at løbe en risiko og investere i erhvervsvirksomheder. I stedet vil man foretrække passive investeringer med betydelig mindre risiko. Det privatkapitalistiske system bygger i allerhøjeste grad på, at man, hvis man løber en risiko, til gengæld har mulighed for at opnå en økonomisk gevinst. Fjerner man de økonomiske incitamenter, herunder muligheden for formuedannelse, slår man dynamikken i samfundet i stykker med tab af velstand og velfærd til følge.

Mindretallet vender sig endvidere imod den progressive beskatning af kapitalindkomst. Gennemføres regeringens lovforslag, vil der ikke længere være symmetri mellem beskatning af renteindtægter og renteudgifter, hvilket forekommer uheldigt og ulogisk.

Mindretallet er enig med Ligestillingsrådet, når dette i et svar til Skatteudvalget (L 283, spørgsmål 26) kritiserer reglen om, at begge ægtefællers kapitalindkomst beregnes på toppen af beregningsgrundlaget hos den ægtefælle, der har den højeste personlige indkomst.

Der er uenighed mellem regeringen og erhvervslivets organisationer om størrelsen af erhvervsbelastningen i lovforslagene, men der er ingen tvivl om, at virksomhederne bliver stærkt belastet til skade for konkurrenceevnen. Det vil trække i den forkerte retning med hensyn til beskæftigelse og arbejdsløshed. Mindretallet peger i den forbindelse især på lovforslagene om afskaffelse af udlandslempelse, varlagernedskrivning og adgangen til at henlægge til investeringsfonds samt nedsættelse af nedskrivningsprocenten efter husdyrbesætningsloven. Desuden vil nogle af de grønne afgifter belaste erhvervenes omkostninger, hvilket også i allerhøjeste grad gælder den skærpede beskatning af personalegoder samt de stærkt forringede muligheder for fradrag for befodringsudgifter.

I stedet for at stoppe for adgangen til at henlægge til investeringsfonds bør ordningen udbygges til en egentlig konjunkturudligningsfond som foreslået af mindretallet i et konkret lovforslag, der for øjeblikket er til behandling i Folketinget.

Herved løses det problem, som mange erhvervsdrivende har med svingende indtægter. Er der ikke gode muligheder for at udjævne de svingende indtægter over årene, kommer de erhvervsdrivende til at betale en højere skat, end hvis indtægten var jævnt fordelt, hvilket naturligvis opleves som en stor uretfærdighed.

Et særligt problem er erhvervenes bidrag til de tre arbejdsmarkedsfonde specielt efter 1997.

Den kraftige erhvervsbelastning kan kun undgå at skade virksomhedernes konkurrenceevne, hvis der gennemføres en sænkning af lønniveauet, men det har ikke været muligt at formå regeringen til at erkende dette faktum.

Mindretallet vender sig stærkt imod den nye skat, som regeringen kalder øremærkede arbejdsmarkedsbidrag. I realiteten er det den gamle socialdemokratiske idé om en bruttoskat, der optræder under denne betegnelse. Bruttoskatten rammer pensionsopsparingen, selv om en sådan opsparing i allerhøjeste grad er samfundsgavnlig. Lønmodtagerne vil opleve, at der vil blive opkrævet bruttoskat også af beløb, som arbejdsgiveren indbetaler til aftalte pensionsordninger, og som lønmodtageren derfor ikke selv får udbetalt. Dette forhold medfører i øvrigt en klar forskelsbehandling mellem lønmodtagere med private pensionsordninger i forhold til lønmodtagere med ret til tjenestemandspension. Regeringens forsøg på at rette op på dette misforhold ved at foreslå en nedsættelse af tjenestemandspensionen virker krampagtigt og vil give anledning til betragteligt harme i tjenestemandskredse.

De, der sparer op til kapitalpension, bliver særlig hårdt ramt. Fradragsværdien begrænses, og det indbetalte beløb bruttobeskattes, samtidig med at skatten på udbetalingerne bevares uændret på 40 pct. Et helt specielt problem vil opstå for de personer, som har en ordning, hvor arbejdsgiveren indbetaler til kapitalpensionen. Disse personer vil efter regeringens forslag ikke netto kunne indbetale et beløb helt op til det fastlagte loft over den årlige indbetaling til kapitalpension (i 1993 30.000 kr.), idet forsikringsselskabet skal indbetale bruttoskatten, uden at lønmodtageren får mulighed for at »fylde op« til loftet. Dette problem eksisterer ikke for personer, der selv indbetaler til kapitalpensionen.

Mindretallet finder det endvidere stærkt betænkeligt, at der med bruttoskatten introduceres en ny skatteskrue, som kan anvendes til yderligere forhøjelser af skatten på et senere tidspunkt.

Trods talrige løfter fra regeringen om det modsatte belaster skattereformen boligejerne. Nedsættelsen af lejeværdien kan slet ikke kompensere for den reducerede skattemæssige værdi af rentefradraget. Forskellen er i et svar til Skatteudvalget af skatteministeren selv opgjort til en belastning af boligejerne på 2,6 mia. kr., når reformen er fuldt gennemført.

Ejere af sommerhuse og pensionister i ejerboliger får en særlig følelig belastning, idet disse ikke får del i den i øvrigt særdeles beskedne nedsættelse af lejeværdien.

Ejerboliger kan derudover i fremtiden forventes yderligere skatteforhøjelser, hvis rentefaldet slår igennem og bevirker højere ejendomsvurderinger. Det fører til højere ejendomsskatter og en højere lejeværdi.

Unge med særlig stor gæld i forbindelse med uddannelseslån rammes hårdt af rentefradragsrettens forringelse. Regeringens henvisning til en bistandsordning for unge med store lån og lille eller ingen indtægt vil ikke komme den store del af ungdommen med det omtalte problem til gode.

Foringelsen af befodringsfradraget kombineret med forhøjelsen af benzinafgiften rammer bilisterne og skader mobiliteten på arbejdsmarkedet. Handelsrejsende og andre, der er afhængige af firmabil, rammes særlig hårdt. Forringelserne er så markante, at også bilbranchen vil blive hårdt ramt.

De ganske mange mennesker, der i forbindelse med en skilsmisse er pålagt børne- eller underholdsbidrag, rammes hårdt af begrænsningen af fradragsværdien af de nævnte bidrag.

Da familier med kun én indkomst ikke har mulighed for at overføre det uudnyttede bundfradrag i den foreslåede topskat mellem ægtefællerne, vil disse familier skulle betale mere i skat end familier med to indkomster. Dette problem, som også findes i dag, vil blive forværret af regeringens forslag. Regeringens ændringsforslag vil yderligere forstærke problemet.

Mindretallet er enig med regeringen i behovet for markante lettelser i beskatningen af ar-

bejdsindkomster, som er særdeles høj i Danmark sammenlignet med andre lande. Men mindretallet er uenig med regeringen i valg af metode til at nå dette mål. Som beskrevet i ovenstående flytter regeringens forslag en lang række skattepolitiske hegnspele i socialdemokratisk og centralistisk retning og altså væk fra, hvad mindretallet finder ret og rimeligt. Derfor afviser mindretallet regeringens skattereform og indstiller alle 23 lovforslag i reformen til forkastelse.

Mindretallet deler naturligvis regeringens ønske om at forhindre uhensigtsmæssig skatte-tænkning, hvad der angiveligt skulle være hensigten med lovforslaget.

Det er imidlertid mindretallets opfattelse, at regeringen med dette lovforslag påfører erhvervslivet en række utilsigtede problemer, hvad der forekommer helt urimeligt, når det ifølge lovforslagets bemærkninger kun er hensigten at foretage et indgreb mod skattearbitrageprojekter.

Fremtrædende erhvervsadvokater og førende revisionsfirmaer har gjort opmærksom på, at lovforslaget vil ramme danske virksomheders investeringer i udviklingslandene, mindske retssikkerheden på skatteområdet og underminere dobbeltbeskatningsaftaler med udlandet.

Dette bestyrker mindretallets opfattelse af, at lovforslaget bør indstilles til forkastelse.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* og vil redegøre for sin stilling til de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Et *tredje mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Ændringsforslag

Af *skatteministeren*, tiltrådt af et *flertal* (S, CD, RV og KRF):

Til § 1

1) I den under *nr. 2* foreslåede § 33 F indsættes i *stk. 1* efter »anses for at vedrøre sådan indkomst« ordene: »jf. dog *stk. 3*«.

2) I den under *nr. 2* foreslåede § 33 F affattes *stk. 2* således:

»*Stk. 2.* Udgifter, der ikke kan henføres til enten den danske eller den udenlandske indkomst, skal fordeles efter forholdet mellem den danske og den udenlandske bruttoindkomst, jf. dog *stk. 3*.«

3) I den under *nr. 2* foreslåede § 33 F indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Såfremt en eksportør yder lån til sin aftager i forbindelse med kreditsalg af varer m.v. skal renteudgifter m.v., som nævnt i § 5, *stk. 1*, i forbindelse hermed ikke fragå ved opgørelsen af den udenlandske indkomst.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 2

Ved ændringsforslaget fastholder man som udgangspunkt, at den direkte metode skal anvendes ved opgørelsen af nettoindkomsten fra udlandet.

Denne metode suppleres med en bestemmelse om, at i tilfælde, hvor det ikke kan påvises, hvilke udgifter der kan henføres til den udenlandske indkomst, skal der ske en forholdsmæssig fordeling af disse udgifter efter forholdet mellem den udenlandske og den danske indkomst, som disse er opgjort (før disse fradrag er placeret).

Den omvendte bevisbyrde for skatteyderen bortfalder.

Ved kombination af den direkte metode og forholdsmæssig fordeling af udgifter opnås, dels at udgifter, der klart er den udenlandske indkomst ivedkommende, ikke henføres til denne, dels at der er en klar regel for indkomstopgørelsen i de mere komplicerede tilfælde.

Til nr. 3

Ved indsættelsen af et nyt *stk. 3* i § 33 F, tages der højde for den særlige situation, der kan foreligge i forbindelse med kreditsalg til udlandet.

Erhvervslivet foretager i vidt omfang salg af varer på kredit eller foretager andre kreditsalg af industrielt, kommercielt eller videnskabeligt udstyr.

Leverandøren lader i sådanne tilfælde meget hyppigt den pris, vedkommende selv har måttet betale en bank eller et eksportfinansieringsinstitut for finansieringen af kreditten, gå videre til kunden uden yderligere tillæg. I de tilfælde, hvor en person sælger udstyr på kredit, er renten således mere et element i

salgsprisen end indkomst fra investeret kapital.

For at undgå, at der i sådanne tilfælde opstår en uønsket dobbeltbeskatning, foreslås det, at nettometoden ikke skal finde anvendelse i disse situationer. Herved er der taget hensyn til de ofte forekommende tilfælde, hvor renteindtægter og -udgifter falder i år, der ligger efter det tidspunkt, hvor kreditsalget har fundet sted.

Hjortnæs (S) Klaus Hækkerup (S) Anne-Marie Meldgaard (S) Peder Sass (S)

Henning Nielsen (S) Bjarne Laustsen (S) Jes Lunde (SF) Jens Thoft (SF)

Bente Juncker (CD) Aagaard (KF) fmd. Kirkegaard (KF) Peter Brixtofte (V) nfmd.

Svend Heiselberg (V) Svend Aage Jensby (V) Ole Donner (FP) Elisabeth Arnold (RV)

Glønborg (KRF)

Bilag**Et af udvalgets spørgsmål til skatteministeren og dennes svar herpå samt skatteministerens kommentarer til en henvendelse***Spørgsmål 5:*

Ministeren bedes oplyse, hvilke andre indkomstarter end udbytte-, rente- og royaltyindtægter den foreslåede bestemmelse i ligningslovens § 33 F skal finde anvendelse på, herunder hvorvidt den vil finde anvendelse ved beregning af lempelse for dobbeltbeskatning for honorarer for ingeniørmæssig assistance og for indkomst indtjent i et udenlandsk sambeskat-

tet datterselskab, som er erhvervet for lånte midler.

Svar:

Den foreslåede bestemmelse i ligningslovens § 33 F finder anvendelse på alle former for udenlandsk indkomst, hvad enten denne erhverves af en fysisk person eller af et selskab.

Skatteministeriet,
Departementet
Den 16. juni 1993

I skrivelse af 14. juni 1993 har advokatfirmaet Harlang, Nyborg & Rørdam og revisionsfirmaet Schøbel & Marholt (L 294 – bilag 20) dels rejst en række spørgsmål vedrørende lovforslaget, dels fremsat nogle generelle kommentarer.

1) Hvorledes afgrænses renteudgifter, der skal henføres til renteindtægten, over for andre renteudgifter?

Svar:

Hvis det ikke kan påvises, hvilke renteudgifter der kan henføres til en renteindtægt, vil de (resterende) udgifter blive fordelt efter forholdet mellem den danske og den udenlandske bruttoindkomst.

2) Betyder det forhold, at ordet »renteudgift« anvendes i forslaget § 5 d og ordet »udgift« anvendes i forslaget § 33 F, at beregningen skal ske efter forskellige principper?

Svar:

Nej, beregningen skal ske efter samme principper, men en række udgifter kan i sagens natur ikke periodiseres.

3) Er selskabsindkomster omfattet af lovforslagets § 5 D, stk. 1, 2. punktum?

Svar:

Selskabsindkomster er ikke omfattet af 2. punktum, idet dette alene angår kapitalindkomst.

Der opstilles 2 eksempler, A og B.

Eksempel A.

Et dansk selskab stifter et datterselskab i udlandet. Det danske selskab optager et lån, der anvendes som indskud af aktiekapital i det ny-stiftede datterselskab.

Ud over renteudgifterne på lånet har det

danske selskab en række udgifter, der vedrører datterselskabet.

Svar vedrørende eksempel A.:

Der skal tages hensyn til alle udgifter i det omfang, de vedrører indkomsten fra udlandet. Der skal dog ikke tages hensyn til de udgifter, der er fradraget i årene forud for erhvervelsen af udbytteindkomst.

Eksempel B.

En virksomhed udvikler i årene 1992-93 en opfindelse. Udviklingsudgifterne fratrækkes.

I 1997 får en udenlandsk virksomhed ret til at producere produktet. Den danske virksomhed får betaling i form af royalty.

Svar vedrørende eksempel B.:

Der skal ikke tages hensyn til nogen udgifter, idet disse er afholdt og fratrukket, før royalty-betalingen modtages.

4) Under henvisning til de under A og B anførte eksempler rejses spørgsmål om, hvorledes udgifterne skal periodiseres.

Svar:

Der skal ikke ske periodisering af udgifterne, idet § 5 D i forslaget kun gælder for fysiske personer uden for næring.

5) Det anføres videre, at forslaget i mange tilfælde medfører dobbeltbeskatning, og som eksempel anføres tilfælde, hvor en dansk virksomhed i forbindelse med en leverance yder varekredit til den udenlandske aftager, og hvor der i forbindelse hermed sker en refinansiering.

6) Endelig anføres, at forslaget er i strid med de af Danmark indgåede dobbeltbeskatningsaftaler.

For så vidt angår det anførte om erhvervsvirksomheders finansiering af eksportsalg foreligger der et reelt problem, hvis løsning overvejes.

Med hensyn til spørgsmålet, om forslaget er i strid med dobbeltbeskatningsaftalerne, er svaret, at dette ikke er tilfældet.

En dobbeltbeskatningsoverenskomst forpligter Danmark som bopælsstat til at give lempelse for den skat, som udlandet opkræver af de indkomster, det efter overenskomsten har beskatningsretten til.

Lempelsen skal gives efter den metode, der er fastsat i overenskomsten.

Dette skal naturligvis overholdes.

Derimod giver overenskomsten ikke detaljerede regler for, hvorledes lempelsen skal gennemføres.

Dette medfører, at den nationale lovgivning i den enkelte stat kan anvendes.

Kommentarerne til OECD's modeloverenskomst er klare på dette punkt.

Vedrørende dette spørgsmål kan i øvrigt henvises f.eks. til svar af 3. juni 1993 til Skatteudvalget (L 294 – bilag 1).